

IVANA

POPLUHÁROVÁ

ŽENA, KTORÁ PODL'AHLA

Quitovky

PODL'AHNÚŤ
POKUŠENIU JE L'AHKÉ,
NO VYROVNAŤ SA
S NÁSLEDKAMI JE
ŤAŽŠIE.

Evitovky

P
L
vana
P
opluhárová

ISBN 978-80-8254-077-5

Zena,
ktorá podľahla

Epitovky

” Venované všetkým ženám,
ktoré podľahli,
ale našli svoju cestu späť.
Ste silnejšie,
ako si myslíte. “

1.

JÚN 2021

P

ozerám na seba do zrkadla a neverím vlastným očiam. Dlhé čierne vlasy mi odstavajú z gumičky. Oči zaliate krvou a napuchnutá tvár. Vyzerám o desať rokov staršie, než mám v skutočnosti, a cítim sa dokonca ešte horšie. Hlava mi ide prasknúť, žalúdok mám ako na vode a ruky sa mi trasú tak, že si

ledva umyjem zuby. Odraz mojej tváre je v ostrom kontraste s nablýskanou čiernou kúpeľňou, ktorá sa leskne čistotou. Naopak, ja vyzerám, akoby som už pár dní spala pod mostom na kartónovej krabici.

Ako som sa dostala do postele? Nedokážem si spomenúť. Pamätám si iba na slzy, rozbitý pohár a potom tmu. Nič nové pod slnkom.

Rýchlo si skontrolujem ruky. Porezaná, našťastie, nie som a ani som nikde nenašla črepiny. Nebolo by to prvýkrát, čo sa mi niečo nešikovne vyšmyklo, a pri upratovaní som sa mohla porezať ľahko.

Z úvah sa rýchlo spamätám, len čo si všimnem čas na hodinkách. Keď sa nezačnem pripravovať okamžite, tak budem zas meškať a môj šéf Roman ma už určite zabije. O tri dni sa začína kongres, ktorý mám na starosti. Menší, no rovnako dôležitý. To zvládnem, to určite zvládnem, opakujem si. Oddnes do štvrtka ani kvapka alkoholu, vynechám aj tabletky na spanie a budem pracovať vo dne v noci.

Vlasy si už umyť nestihnem, tak to vyriešim iba rýchlou sprchou a drdolom. Pôsobí elegantným dojmom, avšak v skutočnosti je to účes, ktorý nosím iba vtedy, keď nezvládnem inú prípravu. A dnes je ten deň.

Pripravím si kávu a modlím sa, aby ma vzpružila. Medzitým odkladám fľaše od vína a snažím sa ich nerátať, nechcem si kaziť už aj tak nanič ráno. Aj tak je to jedno, pretože si nepamätám, ktoré sú zo včera a z predvčerajška, prehľad som stratila už veľmi dávno. Nič to nemení na veci, že ich je podľa mňa

nejako veľa. Mala som ich doma toľko? Asi áno, kde inde by sa vzali? Aj keď ktovie. Raz sa mi už niečo podobné stalo a až podľa bločku som zistila, že som predošlú noc odišla doplniť zásoby do najbližšej večierky. Žeby sa to zopakovalo aj včera? Dobré, tento problém vyriešim neskôr, poviem si.

Hladina stresu začína stúpať, keď neviem nájsť mobil. Kam som ho položila? Ved' si ho vždy dávam vedľa postele. Snažím sa znovu vytriahnuť z hlavy aspoň nejakú spomienku na noc, vyloviť informáciu, kedy som ho držala v ruke naposledy a čo som s ním vlastne robila, keď som si nenastavila ani budík.

Toto je prvýkrát, čo som to zanedbala, a už sa to nesmie opakovať. Našťastie, zobudilo ma slnko, ktoré mi nemilosrdne pražilo do tváre, ale nabudúce nemusím mať podobné šťastie. Nepochvíľna som aj bez toho a viem, že Roman to fakt neznáša. Za tie roky si nezvykol, že meškание je moje druhé meno, a nechcem ho ešte viac provokovať. Už vôbec nie vtedy, keď na svoju obranu nemám ani čo povedať a uvedomujem si, že toto som už prestrelila.

Mám ho, konečne! Pozriem na obrazovku a okamžite ma zamrazí.

Samo:

Adela, ty si sa zbláznila

Laura:

Adi, zas hrotíš... Vieš, že stojím pri tebe, ale takto sa zničíš. Vyspi sa a daj mi ráno vedieť, či to vidíš tak isto ako teraz.

Panebože, čo som zas spravila? Sekundu váham, či to vôbec otvorím, či chcem tie konverzácie vidieť. Nadýchnem sa a čítam. Studený pot mi steká po chrbte aj po čerstvo nanesenom mejkape, iba ten drdol pod nánosom laku na vlasy drží.

Chytím kabelku, narýchlo si obujem prvé sandále, ktoré v skrinke nájdem, a bežím do auta. Toto som asi už definitívne posrala.

2.

SEPTEMBER 2019

Dnes bude skvelý deň. Zobudila som sa včas, budík som dokonca ani raz nevypla a v pokoji som si vypila kávu, dokonca som stihla aj ranné správy. Podobné rána si užívam, pretože sa mi nedejú často. Niektoré pondelky sú naozaj dobré. Po víkende som oddýchnutá, plná energie a do práce sa vyslovene teším.

Patrím k tým šťastlivcom, ktorých práca baví a žijú pre ňu. V eventovej agentúre pracujem už roky, aj

keď pôvodne som tam prišla len na chvíľu. Myslela som si, že to nie je pre mňa, ale urgentne som potrebovala nielen robotu, ale aj celkom slušný plat, ktorý núkali. Učarovalo mi vidieť výsledky svojej práce, občas aj niekoľkokomesačnej, a šťastných klientov, ktorým plním sny. Svadby, plesy, konferencie, v poslednej dobe dokonca aj krstiny bábätiok, ktoré ani len netušia, koľko peňazí stál tento deň ich rodičov. Toto všetko je pre mňa výzva a neuveriteľné zadostučinenie v jednom. Kolektív som tiež vyhrala v lotérii, všetci ťaháme za jeden povraz a klišé s rodinou a kolegami je u nás pravdivé.

„Dobrý víkend?“ spýta sa ma s úsmevom Saša, ktorá si tiež prišla pred poradou do kuchynky spraviť kávu.

„Úplne normálny, prečo?“ odpovedám a beriem si svoje druhé ranné espresso. Predsa len, je pondelok, posilniť sa treba.

„Nejaká si podozrivo šťastná,“ prezerá si ma a hodnotí, čo sa mi asi mohlo za dva dni prihodiť.

„Naozaj nič konkrétne, iba som sa dobre vyspala. Ideme?“ vyzvem ju, aby vošla do zasadačky prvá. Sama neviem, prečo mám až takú dobrú náladu, ale občas sa tak jednoducho zobudíme, nie?

„Ale dámy, dnes načas?“ privíta nás Roman, ktorý agentúru založil a dodnes ju všade prezentuje ako svoje prvorodené a jediné dieťa. Keď sa na to pozriem z akejkolvek strany, má byť na čo pyšný. Podarilo sa mu vyskladať skvelý tím, pracujeme samostatne, takže prácu väčšinou už len deleguje.

„Aj zázraky sa dejú,“ žmurknem a sadám si vedľa neho. Občasné dot'ahovanie si aj pri šéfovi môžem dovoliť.

Všetci sedíme uvoľnene, akoby ani nebol prvý pracovný deň. Po víkende sa vždy radi vidíme a nebýva výnimkou, že sa stretneme aj počas voľných dní. Sem-tam drink, kino alebo bowling a ešte stále si nelezieme na nervy.

„Takže, vážení a milí, sezóna letných táborov a svadieb je za nami, začínajú sa vážne veci,“ povie Roman položartom. Naráža na to, že väčšina firiem má v lete uhorkovú sezónu, ale to u nás nehrozí. Stále je čo robiť, akurát my si to delíme podľa ročných období. Náš tím sa neustále rozširuje, pretože aj vedenie firmy pochopilo, že bez kvalitných ľudí vo vhodnom počte nebude kvalitná robota. „Nabrali sme aj nových klientov, z čoho mám mimoriadnu radosť. Jeden sa dokonca včera večer rozhodol, že o dva týždne chce teambuilding pre viac ako päťdesiat ľudí. Kto si trúfne?“

Niektorí sa pomrvia a pozerajú do diárov, ale ja v dobrej nálade zdvihnem ruku. Nemám rozpracované nič konkrétne, poslednú akciu som dokončila pred týždňom, nemám chlapa ani rodinu, takže beriem.

„Adelka, naša stálica, skvelé,“ prikývne uznanlivo. Ostatní sa viditeľne potešia a uľaví sa im.

„Nemáte za čo,“ venujem im úškrn.

„Riaditeľ firmy príde ku mne na obed, bolo by fajn, keby si sa pripojila.“

„Okej, dovtedy stihnem dorobiť všetky faktúry,“ odvetím. Rada začínam s čistým stolom a, naopak, neznášam, keď sa mi eventy miešajú.

Na porade si ďalej zhrnieme všetko, čo sme za uplynulý týždeň začali alebo dokončili, a rozdelia sa ďalšie úlohy pre jednotlivé tímy. Ani nie o polhodinu už sedím za svojím stolom a začínam pracovať.

„Adi, šéf ťa čaká,“ pribehne jeho asistentka.

„Dobre, idem,“ vstávam a zaškrfka mi v bruchu. Už je však neskoro, klient nikdy nepočká.

Vchádzam do Romanovej veľkej kancelárie, kde vládne minimalizmus. Má rád poriadok a veci na svojom mieste a vidieť to aj na jeho pracovnom priestore. Nikde ani papier navyše, iba notebook, jeho povestný notes, s ktorým podľa mňa aj spí, pohár s vodou a obrovský stôl obkolesený ôsmimi stoličkami. Na stenách visia obrazy miest, ktoré navštívil, ale všetky v jednom tóne, aby nič nenarúšalo toto takmer sterilné miesto.

„Pán Marzan, toto je Adela, ktorá dostala na starosť váš event. Pracuje tu už roky, takže ste v dobrých rukách,“ povie mu Roman. Muž v bielej značkovej polokošeli a rifliach mi podá ruku a usmeje sa.

„Teší ma, asi budeme najbližšie dva týždne často v kontakte,“ povie mi.

A ja ani netuším, že v tejto chvíli sa môj život začne pomaly, ale isto meniť. A určite nie k lepšiemu.

3.

JÚN 2021

„**Ď**akujeme, že si nás poctila svojou návštevou,“ víta ma na parkovisku Roman. Stojí pri svojom obrovskom čiernom aute, ktoré zaberá pomaly dve miesta, a tvári sa fakt naštvane. Dofrasa, myslela som si, že prekĺznem do kancelárie a baby ma podržia, vždy mi kryjú chrbát.

„Ale veď toľko nemeškám,“ snažím sa odľahčiť situáciu, ale niečo v jeho výraze tváre mi hovorí, že tento boj som prehrala.

„Adela, mám toho plné zuby, naozaj naposledy ti hovorím, že ranné mítingy sú povinné,“ povie mi bez náznaku akejkoľvek pozitívnej emócie.

„Prepáč, fakt ma to mrzí,“ skloním hlavu ako školačka. Ešte stále mi v nej hučí a nohy sa mi trasú tak, že ledva stojím. Svet sa so mnou mierne točí a veľmi dúfam, že to na mne nevidieť. Myslím si, že to už viem hrať takmer dokonale.

„Do večera nech mám rozpočet na stole, je to o tri dni a klienta by už aj celkom zaujímalo, koľko ho to bude stáť. Toto už nie je sranda.“

„Sľubujem, do konca pracovnej doby budem hotová, už mi chýbajú len drobnosti,“ zaklamem. Poriadne som s tým ešte ani nezačala, aj keď som vedela, že asi bude problém. Už to malo byť dávno hotové a Roman má pravdu. Je to nefér a veľmi nezodpovedné. Toto ani nie som ja, ale keď rozum mi posledné týždne utekal úplne iným smerom... Iba jedným smerom.

„Dobre, ahoj,“ mávne na pozdrav, naštartuje a zmizne.

Raz som niekde čítala, že päť nádychov a výdychov po sebe dokáže priam čary. Nedokáže. Zopakujem to dvakrát a cítim sa stále takisto zle, vystresovane, nevyspato, s ubolenou dušou.

Vzchopím sa a vchádzam do výtahu. V zrkadle nevidím nič lepšie ako ráno doma, hoci líčidlá aspoň

trocha zakryli stopy včerajšej noci. Teda nocí. Ani všetok mejkap sveta však neprekryje to, že už viac ako rok každý večer tajne plačem.

„Roman bol veľmi nasratý, kde zas trčíš?“ obráti sa ku mne Saša, ktorá už usilovne pracuje. Tak ako celá firma – okrem mňa. Všetci sa na mňa pozerajú spoza monitorov, ale nikto nepovie ani slovo.

„Mame bolo zle, do noci som bola s ňou a dávala na ňu pozor,“ odpovedám úplne prirodzene a upratujem si papiere.

„Toto si použila už minule,“ smutne mi povie kolegyňa, ktorá mi je zároveň aj veľmi blízka, alebo aspoň roky bola. Ten tón hlasu je najhorší... Hnev zvládnem, ale smútok a hanbu nie. A ešte ľútosť, ibaže tu ma nikto neľutuje, to viem na sto percent, ľutujem sa jedine ja sama.

„Naozaj, veď vieš, že má zdravotné problémy,“ snažím sa ju presvedčiť. Mama je však zdravá ako rybička a všetci to pravdepodobne dobre vedia. Aj tak mi nikto neodpovie. Ťukajú do klávesníc a som pre nich vzduch.

Mám takú vlastnosť, že keď mi už naozaj horí pod zadkom, viem naštartovať všetky svoje mozgové závitky a dupnúť na plyn aj s hroznouopicou.

Neviem, koľko káv som vypila, ale s istotou viem, že okrem banánu som nezjedla nič, takže keď večer vypínam počítač, som síce spokojná s vykonanou prácou, pretože som všetko stihla, ale je mi fakt zle a bodanie v zadnej časti hlavy už ani nevnímam.

Mala by som niečo zjesť, no od nervozity sa mi úplne stiahol žalúdok a možno som aj na pokraji vyčerpania. Veď ani neviem, koľko som spala, ale podľa nočných správ to nebolo viac ako zopár slabých hodín.

Cestu domov už nejako vydržím, prehováram sa. Musím. Napustím si vaňu a skúsím ísť skoro spať, lebo štvrtok sa blíži a okolo kongresu je ešte kopa práce. Skúsím napísať aj nejakú správu pre Sama, ktorá by aspoň zhruba mohla zniet' ako ospravedlnenie. Áno, dnes to všetko dám do poriadku, len sa musím niečoho najesť.

Ledva sa doplazím domov. Do môjho krásneho veľkého bytu, na ktorý toľko driem. Pre jednu osobu je byt vcelku veľký, ale túžila som po ňom a v tej chvíli som nemala žiadnu vidinu toho, že by som živila niekoho okrem seba. Nemám ju ani dnes.

Otvorím dvere, vyzujem sa a opäť skúsím dychové cvičenie. Opäť nepomôže.

Príchody domov sú ťažké. Nikto ma tu nečaká, ani len mačka, ktorú by som ako správna stará dievka mala mať. Lenže na mačky mám alergiu a na psa nemám čas, bolo by mi ho ľúto. Skúsila som aspoň rybičky, ale aj tie to so mnou časom vzdali. Párkrát som na ne zabudla, takže po tejto skúsenosti som vylúčila domáce zvieratá vo všeobecnosti. Ako vhodného domáceho miláčika pre niekoho, kto nie je doma často, mi ponúkli dokonca aj potkana. Ďakujem, neprosím, to radšej umriem sama.

Vyzerá to tu ako po výbuchu bomby. Vlastne už ani neviem, ako byt vyzeral voľakedy, keď som žila šťastne. A rada.

Chvíľu sa rozhodujem, či začnem upratovať, ale nemám žiadnu energiu. Už aj dobrý pocit z toho, že som síce všetko spravila, aj keď neskoro, zmizol. Zostala len ťažoba na hrudi a opica, ktorú si so sebou nesiem celý deň.

Z chladničky vyberiem sendvič a zostáva mi dúfať, že už nie je po záruke. Zjem ho v stoji pri kuchynskej linke a pohľad mi stále uteká k prázdny m fľašiam.

Nie, dnes naozaj nie.

Alebo jeden za odmenu a na potlačenie opice? Ako hovorí známe príslovie, klin sa klinom vybíja.

Keby som mala aspoň pivo a nie vodku.

Čo tak jedna na lepšie trávenie?

Adela, prestaň, opakujem si stále. Dokážeš to, veď nie si žiadna skrachovaná alkoholička.

Alkoholička. Neznášam to slovo. Prečo by každý, kto si občas uhne, mal byť alkoholik? Veď to by sme nimi boli všetci. Nepoznám človeka, čo si sem-tam po ťažkom dni nenaleje aspoň víno. Poznám aj veľa takých, čo si dajú denne a ešte sa tým chvália. Nevidia na tom nič zlé, tak prečo by som ja mala?

No nič, žalúdok sa mi stále obracia, tak skúsím ísť aspoň do vane. Napustím si ju doplna horúcou vodou a vysypem zvyšky kúpeľovej soli s relaxačným účinkom.

Už len toto mi pomôže dať si život dokopy, zasmejem sa. Vtedy si uvedomím, že sa smejem nahlas. Ten zvuk však pripomína skôr škrekot.

4.

SEPTEMBER 2019

„**P**ekný deň prajem,“ pozdravím sa a sadám si v kancelárii logistickej firmy svojho nového klienta. Vraj mu viac vyhovuje, aby som ja chodila za ním. Aby som precítila atmosféru firmy, ozrejmil mi Roman. Alebo je skôr pán Marzan lenivý chodiť k nám... Túto myšlienku si nechám pre seba. Nie je prvý ani posledný, majitelia firiem, šéfovia,